

Mama în câmp

Grigore Vieru

Peste dealul de-aramă
Curge soare-asfințit.
„Odihnește-te, mamă, -
Pot rosti, în sfârșit.
Mai trăiește la mine,
Sfânt-ți grai să-l ascult.
Albei tale lumine
Închina-mă-voi mult.”
Ea se șterge cu mâna
De sudoare și mit,
Acoperind cu țărână
Chipul său ostenit.

Se încălzește cerul, mamă,
De la mâinile tale,
Se iluminează-n adânc,
Își liniștește
Nemărginirea.
Iată o stea
S-a desprins de vecie
Topindu-și făptura-n neant.
Dar nu de stele
Se pustiește cerul,
Ci de mâinile tale
Căzând spre pământ.
Nimic, ah, mai îndepărtat
Ca cerul,
Ca adâncul de sus,
Fără de mâinile tale,
Mamă!

Chipul tău, mamă,
Ca o mie
De privighetori rănite,
Ochii tăi
În care s-au întâmplat
Toate
Câte se pot întâmpla
Pe lume!
Lacrima ta:
Diamant ce taie-n două
Oglinda zilei.
Nedespărțită de cer

POEZII ONLINE

Ca apa de uscat,
Locuiești o casă
Cu două ferestre:
Una ce dă spre viață,
Alta cu față spre moarte,
La fel de limpezi amândouă.
O, mamă,
Spre mine mâinile-ți întinde:
Spre cel
Care cu dor te-așteaptă,
Și tie apropiindu-mă,
Apropie-mă liniștii ce ești,
Acum și-ntotdeauna.